

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

FØRSTE AFDELING
(TIDLIGERE SAMMENSÆTNING)

SAGEN ŞEN MOD NEDERLANDENE
(Klage nr. 31465/96)

DOM

STRASBOURG

Den 21. december 2001

Denne dom bliver endelig på de betingelser, der er fastsat i artikel 44, stk. 2, i Konventionen. Der kan foretages mindre formelle ændringer i dommen.

[...]

SAGENS BAGGRUND

I. DE FAKTISKE OMSTÆNDIGHEDER I SAGEN

9. Zeki Şen ("første klager") ankom til Nederlandene i 1977, i en alder af tolv år, for at slutte sig til sin far i forbindelse med familiesammenføring. Han har boet der lige siden og har permanent opholdstilladelse (*vestigingsvergunning*). Han giftede sig i Tyrkiet i 1982 med Gülden Şen ("anden klager"). Hun fortsatte med at bo på tyrkisk område efter indgåelse af ægteskabet.

10. Den 8. august 1983 blev tredje klager født i Tyrkiet.

11. I 1986 sluttede anden klager sig til sin mand i Nederlandene, efter at hun havde overladt tredje klager i sin søsters og svogers varetægt. Hun ansøgte om og fik meddelt opholdstilladelse (*vergunning tot verblijf*) fra statssekretæren for retlige anliggender.

12. Den 14. november 1990 blev et andet barn, Cansu, født i Rotterdam (Nederlandene) i de to første klageres ægteskab.

13. Den 26. oktober 1992 søgte første klager om en midlertidig opholdstilladelse (*machtiging tot voorlopig verblijf*) for Sinem. Klagerne forklarer, at de ikke tidligere havde ansøgt på grund af problemer, som parret var stødt på. I modsætning til sin hustru ønskede den første klager ikke, at deres ældste datter skulle slutte sig til dem i Nederlandene. Han gav først i 1992 samtykke til hustruens ønske.

14. Den 15. december 1992 afviste udenrigsministeriet (*minister van Buitenlandse Zaken*) ansøgningen. Udenrigsministeriet bemærkede først, at den tredje klager skulle opholde sig i Nederlandene i mere end tre måneder (maksimal gyldighedsperiode for et midlertidigt opholdsvisum), og at ansøgningerne derfor skulle behandles i lyset af de gældende bestemmelser om permanent opholdstilladelse (*vergunning tot verblijf*) med henblik på familiesammenføring. Ministeriet bemærkede i den forbindelse, at meddelelse af opholdstilladelse kunne nægtes i henhold til § 11, stk. 5, i udlændingeloven (*Vreemdelingenwet*) af hensyn til offentlighedens interesse. Ministeriet henviste til, at Nederlandene, der er en stat med en høj befolkningstæthed, følger en restriktiv immigrationspolitik i lyset af den fremherskende situation med hensyn til befolkning og beskæftigelse og kun tillader udlændinges ophold på deres territorium, hvis de var forpligtet til det i medfør af international ret, hvis det tjener "væsentlige interesser i Nederlandene" (*wezenlijk Nederlands belang*), eller hvis det er begrundet i

”tvingende humanitære årsager” (*klemmende redenen van humanitarian aard*).

15. Ministeren var af den opfattelse, at barnet Sinem ikke opfyldte adgangsbetingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 5, og de regler, der følger af adfærdsreglerne i udlændingecirkulæret (*Vreemdelingencirculaire*) og navnlig dem vedrørende familiesammenføring. Han vurderede reelt, at hun ikke længere hørte til i sine forældres familieenhed, idet hun efter sin mors afrejse var blevet medlem af sin mosters familieenhed. Det fremgik heller ikke, at klagerne skulle have bidraget økonomisk eller på anden måde til deres datters uddannelse. De havde heller aldrig søgt om børnetilskud til deres datter.

16. Efter behandling af ansøgningerne i lyset af Konventionens artikel 8 fandt ministeren, at de nederlandske myndigheder efter at have undersøgt de involverede interesser ikke havde nogen positiv forpligtelse til at meddele den ønskede opholdstilladelse, idet han navnlig henviste til, at der ikke var tale om tilbagekaldelse af en tilladelse, der havde muliggjort familieliv i Nederlandene mellem klagerne. Han vurderede endelig, at der endvidere ikke var humanitære grunde, som berettigede udstedelse af tilladelserne.

17. Den 1. februar 1993 anmodede de to første klager om en fornyet prøvelse af afgørelsen fra udenrigsministeren, hvilket blev afvist den 10. maj 1993 efter en høring den 10. april 1993.

18. Ud over de begrundelser, der var anført i ministerens afgørelse af 15. december 1992, vurderede han, at den omstændighed, at tredje klager tre gange havde modtaget besøg af sine forældre i Tyrkiet mellem 1986 og 1993, ikke var af en sådan art, at det kunne fastslås, at der aldrig havde været et afbræk i familielivet i de seks år, hun havde boet hos sin moster. Han var endvidere af den opfattelse, at påstanden om, at barnet var blevet efterladt i sin mosters varetægt, fordi hendes forældre skulle løse deres parforholdsproblemer, ikke var overbevisende, idet han navnlig bemærkede, at ansøgningen om opholdstilladelse først blev indgivet på vegne af Sinem den 26. oktober 1992, skønt de to første klager erklærede, at deres parforholdsproblemer var blevet løst i 1990. Som svar på klagerens argument om, at ingen kunne tage sig af Sinem i Tyrkiet, fordi hendes moster var deprimeret og hendes bedstemor syg, vurderede ministeren, at klagerne ikke manglede nær familie i Tyrkiet, som kunne tage sig af barnet. Den første klager havde to brødre. Selv om den første bror var ægtefælle til den moster, der havde taget imod Sinem, var der intet til hinder for, at barnet kunne bo hos klagerens anden brors familie. Den anden bror er far til seks børn. Endvidere boede den første klagers far ni måneder om året i Tyrkiet. Endelig bemærkede ministeren, at selv om den første klager hævdede at have beviser

for, at han havde foretaget forskellige betalinger via sin far, havde han ikke været i stand til at fremlægge disse beviser under retsmødet.

19. Den 4. juni 1993 klagede de to første klager over denne afgørelse i Statsrådets (*Raad van State*) justitskontor (*Afdeling Rechtspraak*). De gjorde navnlig gældende, at deres parforholdsproblemer først var løst i 1991 og ikke i 1990, og de indgav dokumenter til dokumentation for Sinems mosters depressive tilstand. Blandt disse dokumenter var der en erklæring dateret den 5. maj 1993 fra mosteren, der hævdede, at hun ikke længere var i stand til at passe sin niece, som havde boet hos hende siden fødslen, altså i næsten ti år. Den anden klager insisterede på, at hun aldrig havde haft til hensigt at overlade sin datter definitivt til sin søster.

20. Den 21. december 1994 blev et tredje barn, Can, født i Nederlandene i de to første klageres ægteskab.

21. Klagen blev ved afgørelse af 14. december 1995 afvist af afdelingen for forvaltningsretlige sager (*Afdeling Bestuursrechtspraak*), som i medfør af en lov af 16. december 1993, der trådte i kraft den 1. januar 1994, var efterfølgeren til Statsrådets justitskontor. Der var navnlig følgende ordlyd:

”Indklagede [Regeringen] fandt med rette, at de familieband, der havde eksisteret mellem klagerne og deres datter, var blevet brudt. Klagerne gjorde ikke deres påstande om, at de kun havde haft til hensigt at efterlade deres datter midlertidigt hos deres familie i Tyrkiet på grund af deres parforholdsproblemer, troværdige. Det fremgik desuden ikke, at klagerne reelt tog del i deres datters uddannelse. Selv om de påstår, at der var økonomisk støtte til deres datter, bemærker afdelingen (for forvaltningssager), at klagerne hævdede, at de kunne påvise dette forhold, men at de ikke har fremlagt oplysninger herom. Der er endvidere ikke søgt om børnetilskud til klagernes datter.

Det følger af disse betragtninger, at klagerne ikke kunne have udledt nogen ret til den ansøgte midlertidige opholdstilladelse af den politik, der er anført i kapitel B 19.2.1, b), i udlændingecirkulæret af 1982, kombineret med dets kapitel B 19.2.2.2.

Det fremgik heller ikke, at klagerne kunne udlede ret til den midlertidige opholdstilladelse, der blev ansøgt om med henblik på deres datters ankomst, af nogen anden regel om den politik, der skal følges, og som er beskrevet i cirkulæret vedrørende udlændinge.

Det fremgik endnu mindre, at der var særlige forhold vedrørende situationen for klagernes datter eller tvingende humanitære årsager, således at indklagede alligevel burde have meddelt den ønskede midlertidige opholdstilladelse ved at fravige den politik, der skulle følges. Afdelingen tog i den forbindelse hensyn til, selv om det ganske vist kan accepteres, at søsteren til klageren G. Şen lider af depressive reaktioner, at det imidlertid ikke fremgår heraf, at hun ikke længere skulle være i stand til at passe klagernes datter. Klagerne har heller ikke sandsynliggjort påstanden om, at deres datter fuldstændig er frataget muligheden for modtagelse i Tyrkiet. Det fremgik, at to brødre til appellant Z. Şen bor i Tyrkiet, hvorefter den ene er gift med søsteren til klageren G. Şen, der er nævnt ovenfor. Desuden bor Sinem Şens bedstefar i Tyrkiet ni måneder om året.

Klagerne støttede deres klage på artikel 8, stk. 1, i den europæiske konvention til

beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, der i det følgende benævnes Konventionen. De påstår navnlig med henvisning til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (herefter benævnt Domstolen) domme af 26. maj 1994 (serie A nr. 290, NJ 1995, 247) og af 27. oktober 1994 (serie A nr. 297-C, NJ 1995, 248) [henholdsvis dommene Keegan og Kroon m.fl.], at indklagedes afslag på at give deres datter opholdstilladelse medfører et uberettiget indgreb i retten til respekt for familielivet, der eksisterer mellem dem.

I henhold til Konventionens artikel 8, stk. 1, har enhver – for så vidt angår den foreliggende sag – ret til respekt for sit familieliv.

Denne ret sigter først og fremmest på at yde beskyttelse mod indgreb i familielivet.

Det er sikkert, at forholdet mellem klagerne og deres datter udgør familieliv i henhold til Konventionens artikel 8, stk. 1.

Efter afdelingens opfattelse er der imidlertid ikke tale om indgreb i den foreliggende sag i den betydning, som dette begreb er udlagt i ovenfor. Under alle omstændigheder går indklagedes beslutning om ikke at meddele midlertidig opholdstilladelse til klagerens datter ikke så vidt, at den inddrager hendes opholdstilladelse, som havde gjort det muligt for hende at dele et familieliv i vores land.

Der skal dernæst svares på spørgsmålet, om der er så specifikke kendsgerninger og omstændigheder for klagerne, at retten til respekt for familielivet ville medføre en positiv forpligtelse for indklagede til at imødekomme ansøgningerne om meddelelse af opholdstilladelse til klagerens datter. Afdelingen besvarer dette spørgsmål benægtende. Det kan i lyset af de ovenfor anførte betragtninger med hensyn til klagerens påstand om, at der foreligger tvingende humanitære grunde, ikke konkluderes, at indklagede har undladt at tage tilstrækkeligt hensyn til klagerens ret til respekt for deres familieliv ved at afvise meddelelse af midlertidig opholdstilladelse til deres datter og ved at hælde til at forsvare almene interesser baseret på anvendelsen af en restriktiv immigrationspolitik til fordel for økonomiske interesser.

Afdelingen deler ikke klagerens synspunkt om, at det skulle fremgå af den europæiske domstols domme, som de har henvist til, at afslag på tilladelse for en udlænding til at opholde sig i vort land altid udgør et indgreb i den ovennævnte bestemmelse i Konventionen. I lyset af disse domme finder Domstolen, at grænserne for de negative og positive forpligtelser, der pålægges stater på grundlag af denne bestemmelse, ikke kan defineres restriktivt; det samme gælder de gældende principper. Det fremgår heraf, at der skal foretages en rimelig afvejning mellem den enkeltes interesser og samfundets interesser som helhed, både i forbindelse med negative og positive forpligtelser. I den foreliggende sag er denne rimelige afvejning sket i forbindelse med behandlingen af spørgsmålet, om indklagede havde en positiv forpligtelse til at meddele den ønskede opholdstilladelse. Afdelingen er af den opfattelse, at behandlingen af sagen på denne måde faldt inden for rammerne af Domstolens domme, som klagerne har henvist til.”

22. I mellemtiden fik de to første klagere ved afgørelse af 18. oktober 1995, der blev truffet af socialsikringsbanken (*Sociale Verzekeringsbank*), tildelt børnetilskud til Sinem fra tredje kvartal 1995. De to første klagere oplyser endvidere, at de i 1995 tilbragte deres ferie i Tyrkiet hos deres datter. De tilføjer, at de siden 1986 gentagne gange er vendt tilbage til Tyrkiet og har

opholdt sig der i ca. seks uger; otte til ni gange for den første klagers og mindst ni gange for den anden klagers vedkommende. Regeringen bemærker i denne forbindelse, at klagerne i forbindelse med sagen for de nederlandske domstole havde erklæret, at de var rejst til Tyrkiet tre gange mellem 1986 og 1992, idet faren havde tilbragt sine ferier med Sinem i 1988, mens de to forældre havde tilbragt to måneder med deres datter i 1989, samt fra den 17. juli til den 24. august 1992 i hvert fald for morens vedkommende.

[...]

RETLIGE BETRAGTNINGER

I. OM DEN PÅSTÅEDE KRÆNKELSE AF KONVENTIONENS ARTIKEL 8

27. Klagerne klager over afslaget på tredje klagers ansøgning om opholdstilladelse, hvilket forhindrer hende i at slutte sig til sine forældre i Nederlandene, og som dermed krænker deres ret til respekt for familieliv, der er sikret ved Konventionens artikel 8, og som lyder som følger:

”1. Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

2. Ingen offentlig myndighed kan gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, undtagen for så vidt det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres ret og frihed.”

De mener, i modsætning til de nederlandske myndigheder, at denne bestemmelse implicit forpligter disse myndigheder til at meddele den ønskede opholdstilladelse for at sætte dem i stand til at udvikle deres familieliv på den måde, de har besluttet.

A. Vedrørende spørgsmålet, om det bånd, der forenede klagerne, udgjorde et ”familieliv”

28. Den indklagede regering anerkender eksistensen af ”familieliv” mellem klagerne, hvilket er fastslået. Domstolen henviser i denne henseende til, at et barn, der er født i et ægteskab, uden videre indgår i dette forhold; derfor eksisterer der fra det øjeblik og blot ved barnets fødsel et bånd mellem

barnet og dets forældre, der udgør "familieliv" (dommen Gül mod Schweiz af 19. februar 1996, *Samlingen af domme og afgørelser*, 1996-I, s. 173-174, præmis 32, og Boughanemi mod Frankrig af 24. april 1996, *Samlingen*, 1996-I, s. 608, præmis 35), som efterfølgende hændelser kun kan bryde under ekstraordinære omstændigheder (dommene Berrehab mod Nederlandene af 21. juni 1988, serie A nr. 138, s. 14, præmis 21 og Ahmut mod Nederlandene af 28. november 1996, *Samlingen*, 1996-VI, s. 2030, præmis 60). Regeringen hævder ikke, at der var sådanne ekstraordinære omstændigheder i den foreliggende sag, og eksistensen af "familieliv" mellem klagerne er dermed fastslået.

B. Vedrørende spørgsmålet, om sagen vedrører et "indgreb" i klagernes udøvelse af deres ret til respekt for deres "familieliv" eller på anden måde den indklagede stats påståede tilsidesættelse af en "positiv forpligtelse"

29. Klagerne mener, at afslaget på at meddele Sinem opholdstilladelse udgjorde et "indgreb" i udøvelsen af deres ret til respekt for deres familieliv. Tyrkiets regering tilslutter sig denne udtalelse.

30. Under henvisning til Domstolens dom i den førnævnte Ahmut-sag hævder den indklagede regering, at afslaget på at meddele Sinem en opholdstilladelse ikke indebærer et "indgreb" i udøvelsen af retten til respekt for klagernes familieliv i mangel af en positiv forpligtelse til at handle i den foreliggende sag. Regeringen henviser til, at anden klager, da hun sluttede sig til sin mand i Holland i 1986, bevidst efterlod deres barn hos familie i Tyrkiet, og til at de først ansøgte om en midlertidig opholdstilladelse 6 år senere, dvs. 2 år efter fødslen af parrets andet barn. Tredje klager hører derfor *de facto* ikke længere til i sine forældres familiekræds. Regeringen udleder heraf, at afslaget på Sinems opholdstilladelse ikke fratog klagerne deres ret til at nyde det samme familieliv, som de tidligere havde valgt ved at efterlade tredje klager i Tyrkiet. Tredje klager er heller ikke afhængig af den omsorg, som hendes forældre skal yde, da forskellige familiemedlemmer, der bor i Tyrkiet, kan tage sig af hende.

31. Domstolen henviser til, at artikel 8 kan medføre positive forpligtelser, der er uadskilleligt forbundet med en effektiv "respekt" for familielivet. De principper, der finder anvendelse på sådanne forpligtelser, kan sammenlignes med dem, der gælder for de negative forpligtelser. I begge tilfælde skal der tages hensyn til den rette balance mellem individets og samfundets modstridende interesser. Staten råder ligeledes i begge tilfælde over en vis

skønsmargen (dommene Gül, nævnt ovenfor, s. 174-175, præmis 38, og Ahmut, nævnt ovenfor, s. 2031, præmis 63).

32. Domstolen skal derfor afgøre, om de nederlandske myndigheder havde en positiv forpligtelse til at lade Sinem opholde sig hos sine forældre i Nederlandene, således at de berørte personer kunne opretholde og udvikle et familieliv i Nederlandene.

C. Vedrørende spørgsmålet, om den indklagede stat har tilsidesat en ”positiv forpligtelse”

33. Klagerne gør gældende, at den nederlandske stat havde en positiv forpligtelse i den foreliggende sag, nemlig at meddele Sinem opholdstilladelse. De insisterer i den forbindelse dels på, at den tredje klager kun var 9 år gammel, da der blev ansøgt om opholdstilladelse, og dels på at der efterfølgende er født to børn i ægteskabet, og at de går i skole i Nederlandene. Man kan i øvrigt ikke følge regeringen, når den hævder, at de to første klagere skulle have valgt at bo adskilt fra tredje klager. Familiebånd er reelt ikke absolutte og eksklusive, men kan variere alt efter sociale forhold. Selv om anden klager imidlertid sluttede sig alene til sin mand i 1986, var det for at forskåne deres barn for de parforholdsproblemer, der eksisterede på daværende tidspunkt blandt ægtefællerne, og ikke i medfør af et valg om at efterlade barnet for evigt i Tyrkiet. Endelig kan den forpligtelse, der påhviler staten, ikke begrænses ved at antage, at det er tilstrækkeligt, at den ikke griber ind i udøvelsen af familielivet, som det eksisterede i 1992 og stadig er i dag: Konventionens artikel 8 går ud over at garantere opretholdelse af familielivet på det aktuelle niveau, og det er underforstået, at familielivet – som kun i minimal grad kunne fortsætte, fordi forældrene ikke havde mulighed for at tage sig af et mindreårigt barn – skal udvikles, så snart barnet, i dette tilfælde tredje klager, kan passes af sine forældre. Klagerne insisterer på, at deres families interesser skal gå forud for den nederlandske stats.

34. Den tyrkiske regering deler dette synspunkt og henviser til, at ifølge retspraksis ”for en forælder og dets barn er det at være sammen et grundlæggende element i familielivet” (dommen McMichael mod Det Forenede Kongerige af 24. februar 1995, serie A nr. 307, s. 55, præmis 86). Den rejser ligeledes tvivl om lovligheden af indgrebet med hensyn til barnets alder og de regelmæssige opholdstilladelser, som de to første klagere havde haft i lang tid, og lovligheden af det forfulgte formål, idet det vurderes, at landets økonomiske velfærd ikke kan udgøre et passende kriterium i den foreliggende sag.

35. Efter den indklagede regerings opfattelse eksisterer der ikke nogen

positiv forpligtelse for den i henhold til artikel 8, eftersom tredje klager ikke er afhængig af den omsorg, som hendes forældre yder, idet forskellige familiemedlemmer, der bor i Tyrkiet, kan forsørge barnet. Regeringen fremhæver navnlig i denne forbindelse, at klagerne, selv om de i den nationale sag har gjort gældende, at de havde bidraget økonomisk til deres datters underhold fra 1986, aldrig har fremlagt noget bevis herfor. Regeringen tilføjer, at intet forhindrer klagerne i at nyde et familieliv ved at bosætte sig i Tyrkiet. Endelig kan den omstændighed, at de to andre børn, der er født i klagernes ægteskab, er blevet opdraget af deres forældre i Nederlandene siden fødslen, ikke betragtes som en hindring for forældrenes emigration til Tyrkiet. I ovennævnte Gül-dom fandt Domstolen faktisk, at den omstændighed, at et andet barn blev født i bopælslandet, ikke udgjorde en grund til at antage, at forældrenes emigration skulle være umulig.

36. For at fastslå omfanget af statens forpligtelser opfordres Domstolen til at undersøge sagens faktiske omstændigheder på grundlag af de gældende principper, som blev fastlagt i dens domme i sagerne Gül (op. cit., præmis 38) og Ahmut (loc. cit., præmis 67) som følger:

”a) Udstrækningen af en stats forpligtelse til at lade forældre til indvandrere indrejse på dens område afhænger af de pågældendes situation og af almene hensyn.

b) Staterne har – med forbehold af de forpligtelser, der udspringer af overenskomster, de har indgået med andre stater – i medfør af et almindeligt anerkendt folkeretligt princip ret til at kontrollere udenlandske personers indrejse på deres område.

c) I relation til indvandring kan artikel 8 ikke fortolkes således, at den medfører en almindelig forpligtelse for en stat til at respektere gifte pars valg af fælles bopæl eller til at tillade familiesammenføring på dens område.”

37. Domstolen tager i sin analyse hensyn til de pågældende børns alder, deres situation i deres oprindelsesland og deres grad af afhængighed af forældrene. Det er faktisk umuligt at analysere spørgsmålet udelukkende ud fra et immigrationssynspunkt ved at sammenligne denne situation med situationen for personer, der ikke har etableret familieband, før de har bosat sig i deres værtsland (jf. i denne forbindelse dommen Abdulaziz, Cabales og Balkandali mod Det Forenede Kongerige af 28. maj 1985, serie A nr. 94, s. 34, præmis 68).

38. Den foreliggende sag har mange punkter til fælles med den situation, der blev undersøgt i Ahmut-dommen, hvor der ikke var konstateret nogen overtrædelse af artikel 8 henset til sagens faktiske omstændigheder.

39. Som i Ahmut-sagen er klagerens særskilte bopæl resultatet af den beslutning, som forældrene bevidst har truffet, da den anden klager sluttede

sig til sin mand i Nederlandene, og klagerne er derfor ikke afskåret fra at opretholde den grad af familieliv, som forældrene selv valgte i 1986. Sinem blev, efter at moren var rejst til Nederlandene i 1986, passet af sin moster og onkel (præmis 14 og 17 ovenfor). Hun har boet hele sit liv i Tyrkiet og har derfor stærke bånd til det sproglige og kulturelle miljø i sit land, hvor hun stadig har familie, nemlig to onkler, to tanter og kusiner, hvortil kommer hendes bedstefar, der regelmæssigt opholder sig i landet (præmis 17 ovenfor).

40. Domstolen finder i modsætning til sin vurdering i Ahmut-sagen, at der i den foreliggende sag imidlertid er en væsentlig hindring for, at familien Şen kan vende tilbage til Tyrkiet. De to første klagere, hvoraf den ene har permanent opholdstilladelse og den anden opholdstilladelse på grund af sit ægteskab med en person, der har tilladelse til at bosætte sig i Nederlandene, etablerede deres liv som par i Nederlandene, hvor de har haft lovligt ophold i mange år (jf. *a contrario* Gül-dommen, nævnt ovenfor, s. 175-176, præmis 41), og hvor et andet barn blev født i 1990, derefter et tredje i 1994. Disse to børn har altid boet i Nederlandene, i landets kulturelle miljø, og går i skole der (jf. dommen Berrehab, nævnt ovenfor, s. 8, § 7 og s. 16, præmis 29). De har derfor kun få eller ingen andre bånd end nationalitet til deres oprindelsesland (jf. navnlig dommen i Mehemi mod Frankrig af 26. september 1997, *Samlingen* 1997-VI, s. 1971, præmis 36), og der var derfor hindringer fra deres side for en flytning af familielivet til Tyrkiet (jr. *a contrario* dommene i Gül, s. 176, præmis 42, og Ahmut, s. 2033, præmis 69). Under disse forhold var Sinems ankomst til Nederlandene den mest hensigtsmæssige måde at udvikle et familieliv med hende på, især da der i betragtning af hendes unge alder var et særligt behov for at fremme hendes integration i forældrenes familieenhed (jf. navnlig, *mutatis mutandis*, Johansen mod Norge af 7. august 1996, *Samlingen* 1996-III, s. 1001-1002, præmis 52, og s. 1003-1004, præmis 64, og X. , Y. og Z. mod Det Forenede Kongerige af 22. april 1997, *Samlingen* 1997-II, s. 632, præmis 43), der var i stand til og villig til at tage sig af hende. Det er rigtigt, at forældrene, efter at Sinem havde tilbragt de første tre år af sit liv med sin mor, valgte at efterlade deres ældste barn i Tyrkiet, da anden klager sluttede sig til sin mand i Nederlandene i 1986. Denne omstændighed, som indtraf i Sinems tidlige barndom, kan imidlertid ikke anses som en uigenkaldelig beslutning om, at hun altid skulle have bopæl i dette land, og om, at der kun skulle være kortvarig og løs kontakt med hende, og om at der definitivt gives afkald på samvær med hende og enhver idé om genforening af deres familie opgives. Det gælder tilsvarende for det forhold, at klagerne ikke har kunnet dokumentere, at de har bidraget økonomisk til deres datters underhold.

41. Den indklagede stat undlod ved kun at overlade valget til de to første

klagere mellem at opgive den situation, de havde opnået i Nederlandene, eller opgive samværet med deres ældste datter, at finde en rimelig balance mellem på den ene side klagernes interesser og på den anden side sin egen interesse i at kontrollere immigrationen, uden at det er nødvendigt for Domstolen at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt Sinems slægtninge bosat i Tyrkiet er villige og i stand til at tage sig af hende, som den indklagede regering hævder.

42. Der er følgelig sket en krænkelse af Konventionens artikel 8.